

KIS LAP



UTOLSÓ RÓZSÁK. (Lásd az 182. lapon.)

12. szám. — 1877.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

A TRÉFA VÉGE.

— Beszélyke. —



Egyönyörű nyári reggel volt, a nap melegen sütött, ragyogó sugarai-
ban méhikék, pillangók vigan röp-
ködtek az udvaron nyíló virágok között. De
nemesak méhike és pillangó volt jókedvű,
hanem az a három kis leány is, akik a vi-
rágágyak közt sétáltak, meg a két fiu, akik
a kapu előtt az uton találtak mulatságot

Egy szép falusi ház előtt terült el az
udvar és kert Etelke és Blanka szülei-
nek háza előtt. A két leányka most ott
sétált s velök volt jó barátnéjuk, Kati-
cza, kinek szülei szintén ebben a faluban
laktak s átjött egy kis csevegésre. A két
fiu ott a kapu előtt Etelke és Blanka két
testvére volt s közülök a nagyobbik, a
tizenkét éves Jenő, most a szünidőket tölté
itthon, míg a hat éves kis Janika még
nem járt iskolába, csak otthon kezdett
lassacskán megismerkedni az ábéczével és
nagy ákombákom betüket vetni a papi-
rosra, könyökig bemázolván magát mindig
tintával. Mikor Jenő a városból hazatért
a szünidőkre, akkor Janika iparkodott le-
hetőleg bátyja közelében lenni, mert Jenő
jókedvű fiu volt, mindig tudott valami bo-
londos tréfát kigondolni.

Most is, mialatt a leányok bent az
udvarban csevegtek, Jenő kint a kapu
előtt elnyuló országuton egy fiatal uszkár-
kutyát tanított mindenféle mesterségre, a
mi roppant mulatságot okozott a kis Jani-
kának. E mellett azonban lesték a postást
is, mert levelet vártak a mamától.

A gyermekek szülei fürdőre utaztak
s távollétük alatt Etelka volt a kis mama

és gazdasszony, kinek mindenre gondot
kellett viselnie, s kinek a többiek engedel-
meskedni tartoztak. Etelke még maga is
alig volt több tizennégy évesnél, de igen
komoly és okos leányka lévén, a mama
nyugodtan rábízhatta a kisebb gyermeke-
ket. Nem is történt semmi baj, a kis mama
okosan uralkodott kis testvérein. Hanem
egyszer aztán mégis csak vége lett a szép
egyetértésnek.

Azon a szép reggelen, midőn így vi-
gan sétálva és játszva láttuk a gyermeke-
keket, akkor köszönt be a veszedelem.
Amint a leányok javában csevegtek, Jenő
bekiáltott a kapun:

— Jön a postás! Jön a postás!

A három leány sietett a kapu felé,
Etelka és Katicza illedelmesen, a tiz éves
Blanka azonban hanyatt-homlok futva, a
mennyire csak birták lábai. Mert ez a kis
Blanka olyan bohókás jószág volt, hogy
soha sem volt türelme; hirtelen volt ha-
ragjában is, örömeiben is; tizszer is meg-
neheztelt és megint kibékült s elfeledte
egy nap alatt; mindent látni, hallani ki-
vánt, valóságos eleven kis boszorkány
volt. Most is már messziről kiáltá:

— Postás bácsi! Postás bácsi! Van-é
nekem is levelem?

A levélhordó lassan ballagva köze-
ledett s Etelke közeledtére illedelmesen
megemelte kalapját, mondván:

— Szerencsés jó reggelt kívánok
kedves kisasszonykám! Ma sokféle levél
van nálam — mindjárt megnézzük, melyik
kinek szól?

A postás fölnyitotta nagy bőrtáská-
ját s ezalatt fiuk, leányok mind oda gyül-
tek körébe; még az uszkár-kutya is szag-

lálgatta a bőrtáskát, mintha ő is szeretne onnan kapni valamit. A postás szétbontott egy nagy levélesomagot s abban keresgélve, végre megszólalt:

— Itt vannak ni ... legelőször is »Berki Etelke kisasszonynak« ...

— Ide vele! Ez nekem szól! Bizonyosan mamácskától jön ... már régen várjuk ...

— Azután van itt egy másik levél.. Katicza kisasszony papájának — a postabélyegen »Budapest« áll ... bizonyosan a nagyapácskától jött ... ugy-é, kisasszonykám?

— Bizonyosan! Adja ide ... mindjárt haza viszem apácskának, szólott Katicza. Etelke, Blanka, Isten veletek ... szaladok haza!

Katicza elszaladt a levéllel; a postás azonban még tovább motozott a csomagban s így szólott:

— Még egy levél van itt ... ezt most kaptam, amint a szomszéd falun keresztül jöttem ... itt van ni ... »Berki Blanka kisasszonynak.«

— Ez az enyém! Ez az enyém! kiáltá Blanka s kikapta a levelet a postás kezéből. — Valjon ki írhat nekem?

A postás távozott s mialatt Etelke komoly képpel olvasta ama levelet, melyben mindenféle fontosabb dolgok is voltak, Blanka is sietve felbontá a maga levélét, s miután átolvasta, kipirult arcczal, ujjongva ugrált és tánczolt körül a tágas udvaron.

— Oh, ez pompás! Ez nagyszerű! Oh, kedves Olga, milyen kedves vagy! kiáltá nagy örömmel.

— No's, mi az? Minek örülsz olyan nagyon? kérdék a többiek.

— Itt a levél, olvassátok.

Etelke átvette a levelet s ezt olvasta:

»Kedves Blankám! Én kedves szüleimmel ma délután kirándulásra megyek Tófalvára, ahol tudod, az a szép liget meg a nagy tó van a szép csónakokkal. Gazsi bácsiék és Ida néniék is ott lesznek, pompásan fogunk mulatni. Mamácskám azt mondta, hogy téged is elviszünk magunkkal, keresztül utazunk házatok előtt, csak fel kell ülnöd a kocsinkba. Légy tehát készen mindjárt ebéd után. Etekét is meghívtuk volna, de tudjuk, hogy mamátok nincs otthon s most Etelka a kis mama, neki kell a házra felügyelnie, nem jöhet velünk.

A viszontlátásig ölel és csókol
igaz barátnőd
Olga.«

Olga egy kedves kis leány volt, ki szüleivel a szomszéd faluban lakott s kivel a gyermekek jó barátságban voltak.

— Ugy-é pompás? szólott Blanka. Ugy-e szép Olgától, hogy megemlékezett rólam? Milyen jól fogunk mulatni!

— Valóban, a nénike nagyon jó, hogy magával visz. Csak aztán jól viseld magadat.

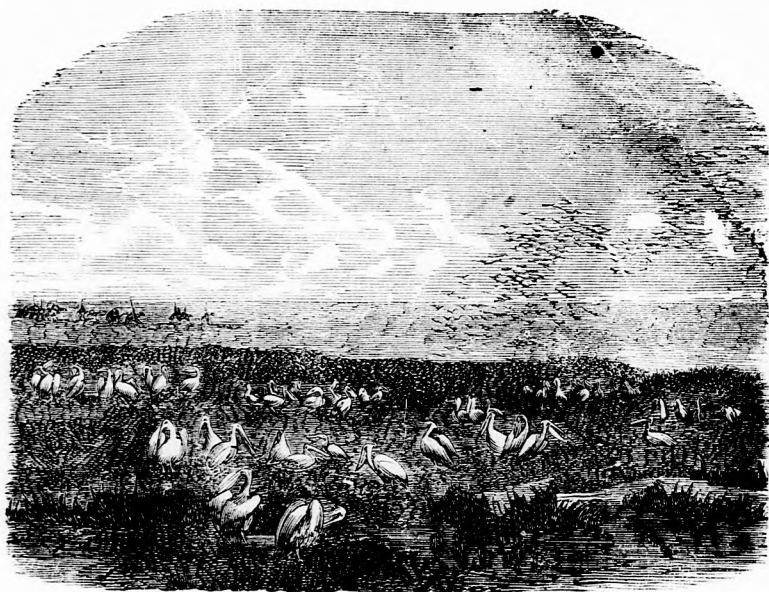
— Oh, ne félj semmit, kis mama! De most siessünk be, hogy elkészítsük a ruhámat. A fehér ruhát veszem föl, ugy-é?

A leányok siettek be a szobába, Jenő pedig nagyot nevetett, aztán folytatta az uszkár tanítását. Blanka egészen boldog volt: dalolt, tánczolt örömeiben s mikor felöltözött szép fehér ruhájába, kényesen lépegetett a tükör előtt. Alig várta,

hogy tul legyenek az ebéden s leshesse Olgáék kocsiját.

Az ebédnek vége volt s már körülbelül ideje lett volna, hogy Olga és mamája megérkezzenek; de az idő mult, Blanka türelmetlensége folyton növekedett és mégsem érkezett senki. Jenő, ki más-kor öt perczig sem tudott a szobában ma-

radni, most csodálatosképen csöndesen ült ott és nézte Blankát; valami furcsa pajkos mosoly látszott a fiu arcán, mintha nagyon mulattatná őt kis huga türelmetlensége. És valóban úgy volt: mikor Blanka már-már kétségbe kezdett esni a hosszas várakozás miatt, Jenő egyszerre megszólalt:



A MADÁRVILÁGBÓL. *Pelikánok a mocsár partján.* (Lásd a 187. lapon.)

— Én magam is azt hiszem, hogy hiába öltöztél fel oly szépen, nem lesz abból a kirándulásból semmi sem.

— Hogyan? Miért nem? kérde Blanka megijedve.

— Csak azért, mert úgy tudom, hogy Olga mamájával együtt elutazott még a mult héten fürdőbe; ők tehát nem is irhaták azt a levelet.

— Igaz, most jut eszembe! kiáltá Blanka elsápadva. Oh! Igy hát rászedett valaki... gonosz tréfát üzött velem! Ki irta azt a levelet?

Jenő nagyot nevetett s ez gyanussá tette őt; Blanka gyorsan elővette a levelet, még egyszer jól megnézte az irást s aztán nagy haraggal kiáltá:

— Hiszen ez a te írásod, Jenő! Most

ismerek rá . . . el van ferditve, de megismerem! Oh, ez csunyaság! Te rossz fiu vagy, te gonosz vagy!

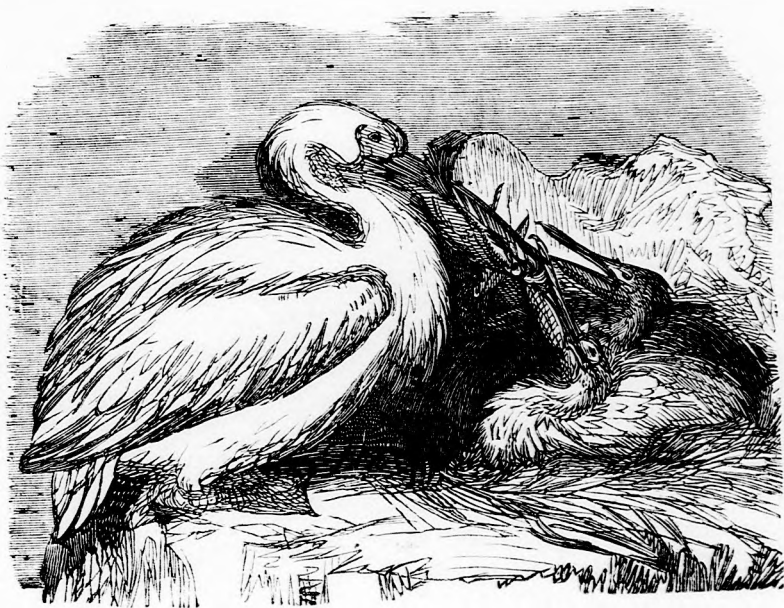
— Hahaha! Ez pompásan sikerült; felelt Jenő kaczagva. Nem is reméltem, hogy ilyen jó elsül, hahaha!

A nevetés még inkább haragra lobbantá az indulatos kis leányt s lábaival taporzékolva kiáltá:

— Euj! Meuj innét! Nem szeretlek, te rossz testvér! De várj csak, majd bosszút állok én ezért.

— Jó lesz, csak rajta! szólt Jenő nevetve és kiment a kertbe játszani.

A kis Blanka igazán nagyon haragudott e tréfán; annyira örült a kirándulásnak, hogy alig tudta elhinni, hogy csak megtréfálták vele s mikor mégis csak el



A MADÁRVILÁGBÓL. Pelikán-fészek. (Lásd a 187. lapon.)

kellott hinnie, majd sirva fakadt. Etelke csitította, vigasztalta és megérteté vele, hogy tréféért nem illik annyira megharagudni, inkább nevetni kell rajta. Szavai nem is veszték kárba, mert Blanka hamar megengesztelődött; alig fél óra múlva már maga is nevetett a bolondos tréfán, aztán elfelejtette az egészet és vigán dalolva játszott babájával.

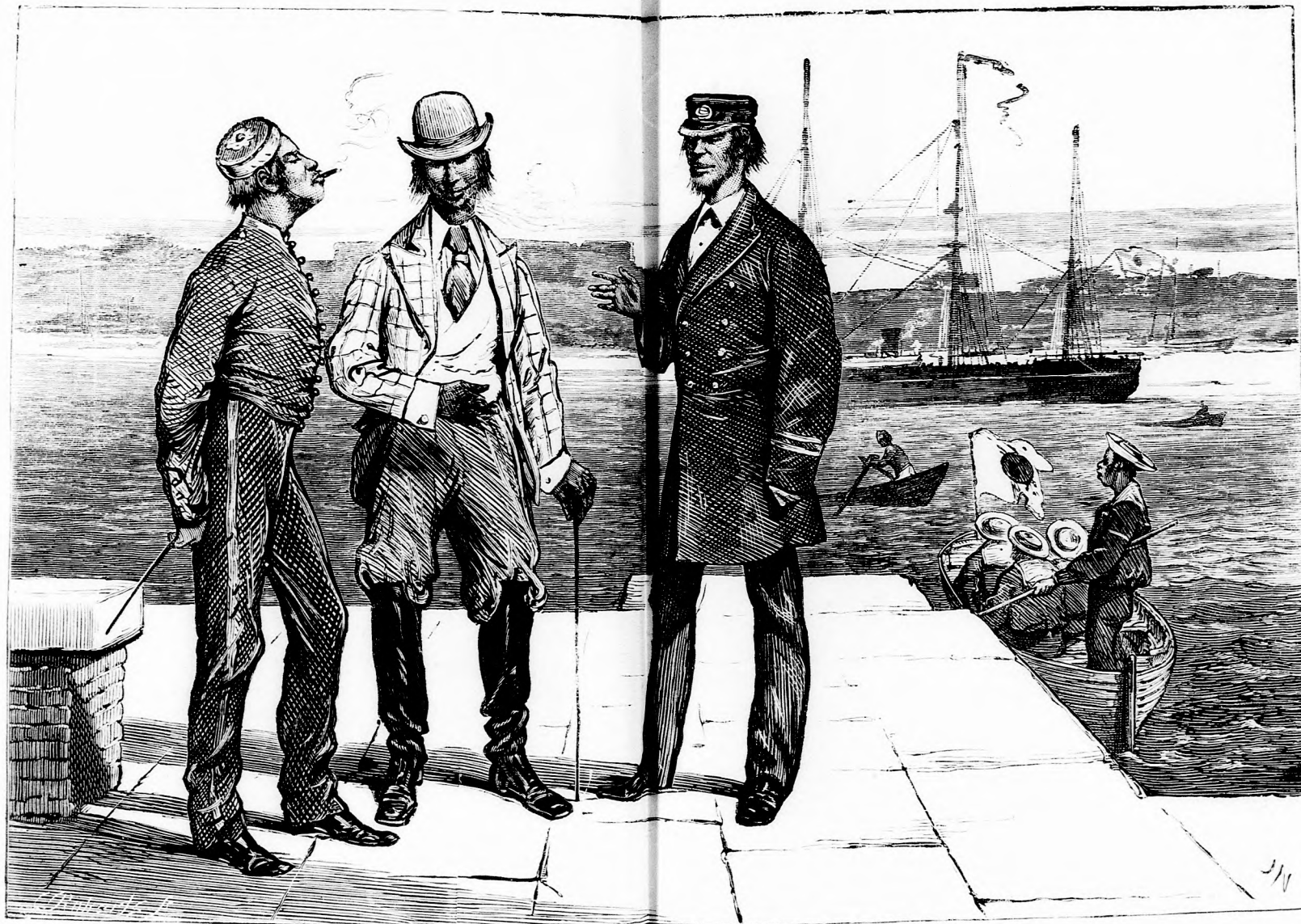
Jenő a kertben, udvaron megunván a játékot, visszatért a szobájába, hogy kissé dolgozzék, mert a szünidőket sem töltötte egészen tétlenül s főleg a rajzolásban gyakorolta magát. Most épen egy szép rajzon dolgozott, mellyel a mamát akarta születésnapjára meglepni; a rajz már jóformán készen volt, csak az utolsó néhány vonást kellett megtenni. Mekkora volt tehát

hogy egy negyed óráig tartott, míg a virág magához tért. Félig megszegyenülve, de benső örömmel nézett a kerti virágokra; ők látták ezt a megtiszteltetést és a boldogságot, melyet érezett; azok fölfoghatták, mily öröm volt az. De a tulipánok még mezevebben álltak, mint azelőtt, és éles, piros lett a képök, mert mérgeződtek. A bazsalok meg egészen daczosak lettek: jó, hogy nem tudtak beszélni, különben a százszorszépet apró pénzzel fizették volna ki. A szegény kis virág jól láthatta, hogy nem igen jó kedvök van, és ez úgy fájt neki!

Ugyanakkor jött a kertbe nagy, éles, ragyogó késsel egy leány s egyenesen a tulipánoknak tartott és egyiket a másik után vágta le.

— Oh, — sóhajtott a kis százszorszép; hisz ez

rettentő! Most már végök van! A leány elment a tulipánokkal. A százszorszép örvendett rajta, hogy ő künn a fűben nőtt,



JAPÁNI KATONATISZTSK. (Lásd a 188. lapon.)

s csak egy kis, szegény virág volt; oly hálásnak érezte magát, s midőn a nap lement, becsukta leveleit, elaludt és ez

egész éjjel a napról és a kis madárról álmodott.

Következő reggel, midőn a virág megint vidáman kiterjeszté minden fehér leveleit kis karok gyanánt a levegő és világosság felé, ráismert a madár hangjára; hanem oly szomorú volt az, a mit énekelt! Szegény pacsirtának nagy oka volt rá; meg volt fogva és kalitkában ült, a nyitott ablak mellett! Énekelt a szabad és boldog röpkedésről, énekelt a friss és zöld buzáról és a pompás utazásokról, melyeket ő maga szárnyain tehetett a légben. A szegény madárnak rosz kedve volt; fogva ült a kalitkában.

A kis százszorszép úgy szeretett volna rajta segíteni. Hanem hogy segíthessen? Nagyon nehéz volt azt kigondolni. Egészen elfeledte

milyen szép minden körülötte, milyen melegen süt a nap, milyen pompások az ő fehér levelei! Óh, ő csak a fogoly madárra gondolt, melyért semmit sem tudott tenni.

Ugyanakkor két kis fiu jött a kertbe, az egyik kést tartott kezében, nagyot és éleset, ép olyat, mint a milyen annak a leánynak volt, a ki a tulipánokat levágta. Egyenesen a százsorszépnek mentek a ki nem tudta elgondolni, hogy mit akarnak?

— Innen pompás pázsítadarabot lehet a pacsirta számára kivágni! mondá az egyik fiu, és egy négyszöget kezdett a százsorszép körül csinálni, ugy, hogy ő a pázsítadarab közepére esett.

— Szakítsd le a virágot! mondá a másik fiu, és a százsorszép reszketett a félelemtől, mert leszakítani annyi, mint az életét elveszteni; pedig most jobban szeretne élni, midőn a fogoly pacsirtához a kalitkába jutna.

— Nem, hagyd meg ottan! mondá a másik fiu; oly kedvesen diszit!

S így aztán ott is maradt és a kalitkába került a pacsirtához.

De a szegény madár hangosan panaszkodott elvesztett szabadsága miatt és szárnyaival ütögeté a kalitka sodronyát; a kis százsorszép pedig nem tudván beszélni, egy vigasztaló szót sem mondhatott, bármint szeretett volna is. Így mult el a délelőtt.

Itt nincs víz! mondá a fogoly pacsirta. Mind elmentek és elfelejtettek nekem csak egy csöp vizet is adni. Torkom száraz, égető tűz és jég van bennem s a levegő oly nehéz! Ah, meg kell hálnom, elválni a meleg napsugártól, a fris zöld-

től, minden nagyszerüségtől, amit Isten alkotott!

És ekkor a hüvös pázsitba dugta csőrét, hogy ez által kissé fölűditse magát. Akkor szeme a százsorszépre vetődött, és a madár intett neki, csőrével megcsókolta s mondá:

— Neked is el kell itt hervadnod, te szegény kis virág. Téged és ezen kicsiny darab földet adtak nekem, az egész világért, melyet oda künn bírtam! Minden kis fűszál legyen itt nekem egy élő zöld fa, mindegyik fehér levélkéd egy illatos virág! Ah, ti is csak azt mondjátok nekem, hogy mennyit vesztettem!

Bár csak valaki megvigasztalhatná! gondolá a százsorszép, hanem ő nem tudta egy levélkédjét sem megmozdítani; ánde az illat, mely a finom levélkédből áramlott, sokkal erősebb volt, mint a százsorszép virágnál szokott lenni; ezt a madár is észrevette, s bár majd meghalt a szomjuságtól és fájdalmában s a zöld fűszálakat leszaggatá, még sem nyult a virághoz.

Este lett, s még sem jött senki, hogy a szegény madárnak egy csöpp vizet hozzon; ekkor kinyújtotta szép szárnyait és görcsösen megrázta; éneke egy fájdalmas »pip-píp« volt, kis feje a virág felé hajlott, és a madár szíve megrepedt a szenvedéstől. Ekkor a virág nem bírta mint előtte való este összevonni leveleit, nem tudott elaludni, betegem és szomoruan hajolt a föld felé.

Csak a legközelebbi reggel jöttek a fiuk s midőn a holt madarat meglátták, sirtak, sirtak sok meleg könnyet és egy csinos kis sirt ástak neki s viráglevéllel

diszített
ros doboz
eltakarít
és éneke
litkában
ékessége

A
széppel
rába; se
a legme
és a ki ő
talni!

A
— Peliká

A
KAR
tál
bérezek
sal, de r
Ezért a
el vanna
hogy »
ilyen he

A
lakó ál
boldogu
lönböző
zet, mo
mek, d
igen jó
baikkal
ban és
és béká
egyik é

R
tos mes
mint va
lánk s
mely á

diszítették. A madár tetemét egy szép, piros dobozba tették, hogy királyilag legyen eltakarítva. Szegény madár! midőn még élt és énekelt, elfelejtették, ott hagyták a kálitkában ülni és nyomorogni; most ime ékességét és sok könyvet kapott!

A pázsitdarabot pedig a százszor-széppel együtt kidobták az országút porába; senki sem gondolt rá, a ki még a legmelegebben érzett a kis madárért és a ki őt úgy szerette volna megvigasztalni!

Vadnay Margitta.

A MADÁRVILÁGBÓL.

— Pelikánok a mocsár partján. — Pelikán-fészek. — Kőszáli sasok. —

(Képekkel a 180., 181. és 192. lapokon.)

AKÁR a sik lapályokon, mocsáros pusztákon, akár az egék felé nyuló óriási bérczek között járjunk, — ha senki másval, de madárral bizonyosan találkozunk. Ezért az olyan helyekről, melyek nagyon el vannak hagyatva, a példaszó azt mondja, hogy »ott még a madár sem jár.« De ilyen hely igazán nagyon kevés van.

A mocsáros tájakon, hol a vízben lakó állatokon kívül más élő lény nem boldogulhat, igen pompásan megélnek különböző fajta madarak, melyek épen a vízet, mocsarakat szeretik, mint p. o. a gémekek, daruk, vadkacsák, melyek részint igen jól tudnak uszni, részint hosszú lábikkal kényelmesen sétálnak a mocsárban és keresik élelmöket, mely halakból és békákból áll. Az ilyen mocsáros tájak egyik érdekes lakója a pelikán is.

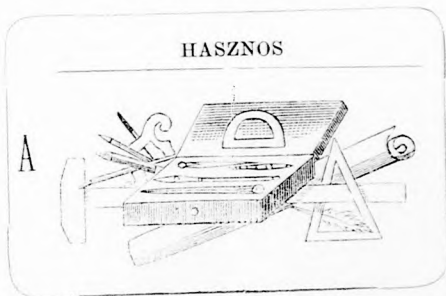
Régebben a pelikánról sok csodálatos mesét hittek az emberek. A pelikán, mint valamennyi vízi madár, rendkívül falánk s e mellett van még egy sajátága, mely által még falánkabbnak látszik, mint

a milyen valóban. Hosszu csőre alatt ugyanis le egészen a nyakáig nagy tömlőféle bőrzacskója van, melybe a halat, békát s ami egyebet fog, elteszi és magával viszi, ha nem akarja rögtön megenni, vagy ha otthon a fészekben kicsi fiai vannak, melyek eledelt várnak. A zacskóból az öreg pelikán előveszi a prédát s kicsinyei szájába teszi. Ebből az a babona támadt, hogy a pelikán a saját vérével táplálja kicsinyeit. Később azonban a természetvizsgálók kiderítették, hogy amit az öreg madár abból a zacskóból fiai szájába ad, az bizony nem a maga vére, hanem jó kövér apró halacszkák.

Míg a vízi madarak lent a mocsarak közt pacskolnak, fönt a bérczek közt a hatalmas ragadozó madarak tanyáznak, melyek oly magasra tudnak röpködni, hogy szabad szemmel alig láthatni őket többé. Legszebbek a bérczekre szárnyas lakói közt a sasok, melyek meredek szirtek közt fészkelnek és csak ritkán jönnek le a mélyebb völgyekbe. A sasnál nagyobb ugyan a keselyű, de szépségére, bátorságára, merész röptére nézve mégis a sas a legelső madár s ezért nevezték el a madarak királyának. A sas prédája többnyire kisebb állatokból áll; nyulakból, mezei egerekből, kisebb madaraktól, melyeket erős karmai közt elvisz a magasban levő fészkébe, hogy ott zavartalanul lakomázhassék.

KÉPREJTVÉNY.

HASZNOS



SZITAKÖTŐ.



ZIZEG a, rezege a
Szitakötő.

Pihenést, nyugalmat
Nem ismer ő.
Füszálról az ágra,
Lombról a virágra
Egyre szökő —
Zizeg a, rezege a
Szitakötő.

A földtől még el nem
Bucsuzza bár
Az édes, a kedves
Aranyos nyár:
Mégis már messziről
Jő és meghidegül
A napsugár —
Hej bizony elrepül
Az enyhe nyár.

Pihenést nyugalmat
Nem kereső:
Zizeg hát, rezege hát
Szitakötő.
Füszálról az ágra
Lombról a virágra
Egyre szökő —
Élvezd a meleget
Szitakötő.

JAPÁNI KATONATISZTEK.

(Képpel a 173. lapon.)

NEM lehet megállani, hogy ne neves-
sünk, ha megnézzük e furcsa alako-
kat, ugy-é? Lám pedig ők épenséggel
nem hiszik magukat nevetségeseeknek és
hát igazán véve nem is igen érdemlik,
hogy nevéssünk rajtuk. Az igaz, hogy
kissé roszul illik az arcukhoz és tartásuk-
hoz a ruha, de majd lassan beleszoknak s
épen oly jól fog illeni nekik, mint nekünk,
akiktől ezt a ruhadivatot eltanulták.

Bizonyosan vannak már sokan köz-
tettek, kik tudják, hol fekszik a japáni bi-
rodalom. Messze tőlünk, Afsziának leg-
tulsó, keleti oldalán több nagy sziget ter-
rül el a tengerben s e szigetektől áll a ja-
páni birodalom, sok szép és nagy várossal,
jól mivelt, termékeny földekkel és derék
szorgalmas, mivelt néppel, mely minden-
féle mesterségekben jártas; sőt különböző
tudományokhoz is meglehetősen értő tu-
dósaik is vannak.

Japán azonban oly messzire esik
Európától, hogy az európai népek sokáig
épen semmit sem tudtak e távoli szép or-
szágról, annál kevésbé, mert a japániak
senkit sem bocsátottak be országukba. De
most már ennek vége, most már minden
idegen szabadon járhat-kelhet Japánban,
a japániak pedig eljönnek hozzánk és itt
tanulják, amit otthon még nem ismernek.
Most már építenek maguknak vasutakat
is és használják azokat a pompás gépeket,

melyeket a mi gépészeink készítenek különböző czélokra.

A japániak öltözete egészen különböző a miénktől, de akik közülök itt jártak Európában s akik azt akarják mutatni, hogy mivel gazdag uracsok, azok európai divatu ruhát öltenek s a katonának, kiket angol és francia tiszték tanítanak, olyan egyenruhát kapnak, mint a mi katonáink. De mert szokva vannak a bő,

kényelmes ruhákhoz, még nem tudnak mozogni a szük öltönyökben s ezért, ha európai ember látja őket, nem állhatja meg nevetés nélkül.

A »KIS LAP« XIII. köt. 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag beküldték még: Haydin Paula, Friedmann Ilon, Jenő és Dezső, Horovics Samu és Stern Samu, Lederer Eszti, Sándor és József, Leipniker István, Emődy Laczika.

TEK.

neves-
a alako-
bességel
eknek és
rdemlik,
z, hogy
cartásuk-
zoknak s
nekünk,
ták.
kan köz-
páni bi-
nak leg-
tíget te-
áll a ja-
várossal,
s derék
minden-
lönböző
értő tu-

re esik
sokáig
szép or-
apániak
kba. De
minden
pánban,
k és itt
mernek.
sutakat
épeket,

A MEGBÉNULT BABA.



JAJ Istenem, szörnyű eset!
Itten bizony nagy baj esett!

A bábunak — mit tagadnám? Hijába! —
Épen térdben törött ki a kis lába.

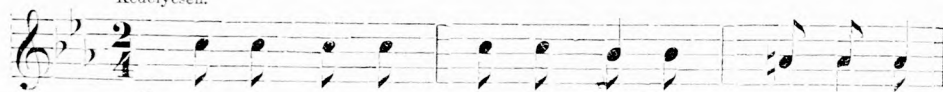
Hamar, hamar! Hol az orvos?
Avagy tán csak az asztalos?
Hol a tépés? A hideg borogató?
Avagy egy kis enyvecske... Mert ez is jó!

KECSKE-FOGAT.

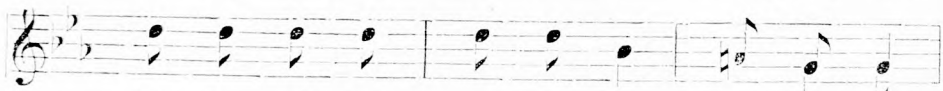
Szövege a »Kis Lap«-ból.

Népdalra alkalmazá : Kohányi bácsi.

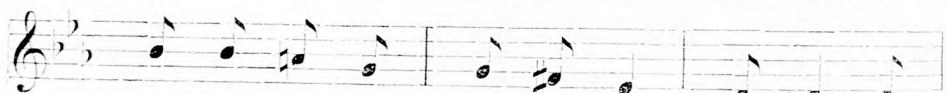
Kedélyesen.

*p*

1. Vá - ros - er - dő fa - so - rán, fa - so - rán,
 2. Az e - gyik ugy, a má - sik meg így ha - lad,
 3. Mel - let - te meg az a kis pi - ezi - ke :



Sok ko - esi hajt sza - po - rán, sza - po - rán.
 De leg - kü - lönb a kecs - kés kis fo - gat.
 Az a ked - ves, bor - zas kis pin - esi - ke.



Ke - vély hin - tó ü - get - ve, ü - get - ve,
 Két hől - gyi - ke ül ben - ne, de nyá - jas,
 Bár nem ke - rült he - lye a ko - esi - ban,



Kom - for - táb - lis mö - göt - te, mö - göt - te.
 Két tál - to - sa nagy szar - vu, sza - ká - las.
 Kaf - fant, csa - hint szök - di - csél nagy vi - gan.

Élénken.



Kom - for - táb - lis bi - czeg - ve, bi - czeg - ve
 A bak - ján ül Ia - jos - ka, Pis - ti - ka :
 Vá - ros - er - dő fa - so - rán, fa - so - rán,



Kó - ná - lyog a li - get - be, li - get - be.
 Ez ko - esi - sa, a má - sik i - na - sa,
 Sok ko - esi - hajt sza - po - rán, sza - po - rán.

előtze
előbblegze
küide



Fi - ak - ker ló, mint ma - dár, mint ma - dár,
E - lől ki jár, de nem híz, de nem híz,
Va - la meny - nyi csak ha - lad, csak ha - lad:



Re - pül ve - le a ba - tár, a ba - tár.
Ör - zsi - ke, a ka - la - úz, ka - la - úz.
Leg - gyor - sab - ban a kecs - kés kis fo - gat.

TALÁLÓS MESÉK.

(Betűrejtvények.)

I.

M-mel híres ős városnak
Busan ülök falain.
D-vel kincses király vagyok.
A hajdan történetének
Meglélsz régi lapjain.

II.

V-vel hatalmas folyó
Vagyok magas Északon.
V nekül meg, kis bohó,
Tán nevedet mutatom.

*De ha nem is a te neved :
Azért könnyen megfejtheted.*

III.

*Öt hónapot tudok én :
Nem az évek elején,
Sem pediglen a végén.
Ezeknek kezdő betűjét
Ha egymás mellé teszed:
A hajdan egy híres hősét
Könnnyü szerrel megleled.*

Forgó bácsi postája a jövő számban
fog megjelenni.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkérjük a „Kis Lap“ azon előfizetőit, kiknek előfizetésök szeptember hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legcélszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.



A MADÁRVILÁGBÓL. *Köszáli sasok.* (Lásd a 187. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.